

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Απατάσαι, Ραφαήλ 'Ιχούρρα! φώναξε πεισματωμένη η 'Ιζολίνα. Ξεχνάς ότι τα χτήματα του πατέρα μου βρίσκονται επί της πρόσ το Τεζας δχθής του Ρίο-Γκράντε, κι' ότι συνεπώς, πριν φύγουν από δω οι 'Αμερικανοί, τὰ ἐδάφη αὐτὰ θὰ γίνουν 'Αμερικανικά. Ποιὸς θὰ τολήσῃ τότε νὰ δημεύσῃ τὰ χτήματά μας; Σὺ; Ἡ ὁ ἀνάνδρος ἀρχηγὸς σου;

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς 'Ιζολίνας, ἔκαμαν τὸν 'Ιχούρρα νὰ λυσάξῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του. Αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἀλλώστε ὅτι τὰ χτήματα τοῦ πατέρα τῆς θὰ περιλαθσανότουσαν στὰ νέα 'Αμερικανικά σύνορα, ἦταν ἀληθινὸν.

—'Ὑν τοιαύτῃ περιπτώσει, φώναξε τότε ὁ 'Ιχούρρα, οὔτε οεῖς θὰ κληρονομήσετε τὰ χτήματα αὐτὰ, 'Ιζολίνα ντὲ Βάργας.

—Ἐστε δότεῖς, Ραφαήλ!
—Δὲν εἶμαι καθόλου ἀστεῖος. Κι' ἀκούστε καλά, ἀφοῦ τὸ θέλετε ἔτσι, τὸ μουτικὸ ποῦμα νὰ σὰς πῶ, ποὺ μ' ἀναγκάζετε νὰ σὰς πῶ: Μάθετε λοιπὸν, σενοριτὰ, ὅτι δὲν εἶσθε γνησία κόρη τοῦ δὸν Ραμῶν!..

Ἡ τρομερῆ, ἡ ἀπαισία αὐτῆ ἀποκάλυψις, ἔκαμε τὴν 'Ιζολίνα νὰ γίνῃ χλωμὴ ὡς νεκρῆ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀλλοιώθησαν.

Θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ δὲν τὸ κατῶρθωσε.

Ἐτρεμε σύκρητα.

—Μάλιστα, σενοριτὰ, συνέχισε ὁ ἄθλιος 'Ιχούρρα. Ἐχω ἀποδείξει τὸ μουτικὸ ποῦ σὰς φανέρωσα. Κι' ἂν ἀκόμη λοιπὸν ἡ 'Αμερικὴ θριαμβεύσει κατὰ τοῦ Μεξικῆ, οἱ νόμοι τῆς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σὰς προστατέψουν. Γιατὶ δὲν εἶστε κόρη τοῦ δὸν Ραμῶν, τὸ καταλαβαίνετε;

Ἡ 'Ιζολίνα δὲν μιλοῦσε.

Μὰ ἀπὸ τὸ ἀπότομο ἀνασῆκωμα τῶν ὤμων τῆς, φαινόταν ὅλη ἡ ταραχὴ ποὺ τὴν κατέχει, ὅλη τῆς ψυχῆς τῆς ἡ τρικυμία.

—Καί' τώρα, σενοριτὰ, συνέχισε ὁ ἄθλιος 'Ιχούρρα, καταλαβαίνετε πόσο ἀφιλοκερδὴς εἶμαι, προτείνοντάς σας νὰ γίνετε γυναικα μου. Ἐτσι μονάχα, χάρις σὲ μένα, σώζεται τὰ χτήματά σας. Καί'—γιὰ νὰ εἶμαι εὐλικρινὴς—σὰς λέω καὶ τοῦτο: Τὰ χτήματά σας εἶν' ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει. Ὁ ἔρωσ σας μὴ εἶνε ἀδιάφορος. Ναί, σενοριτὰ, δὲν σὰς ἀγαπῶ, δὲν σὰς ἀγαπῶ, δὲν σὰς ἀγαπῶ ποτέ..

Τὸν ἀρξέει! Κι' αὐτῆ τῆ φορά τὰ χεῖλη του ἐμειψόδοντο. Ναί, δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἄγαπούσε τὴν 'Ιζολίνα. Τὴν ἀγαπούσε μὲ πάθος, τρελλὸ καὶ παράφορο. Πάνω-μάλιστα στὴν παραφορά του αὐτῆ, τῆς φώναζε μὲ μανία, μὲ λύσσα:

—Ἐγὼ ν' ἀγαπήσω ἐσάς!.. Τὴν κόρη μιάς φτωχῆς μιγάδος!..

Τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια τοῦ 'Ιχούρρα, ἔκαμαν τὴν 'Ιζολίνα νὰ φρουῆ ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς. Τίναζε ψηλά τὸ ὄρατο τῆς κεφάλι, μὲ ὑπερφάνεια καὶ φώναζε στὸν ἐξάδελφὸ τῆς:

—Φτάνει!.. Φτάνει, ἄθλιε!

Παραμέρισε ἀπ' τὸ δρόμο μου!..

—Ὅχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Ραφαήλ 'Ιχούρρα, σφίγγοντας τὰ χεῖλη αὐτῆς τοῦ ἀλόγου τῆς νέας. Ὅχι ἀκόμα, ἐξάδελφε. Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κάτι τι!.. Ἄκουσε..

—Ἀνάνδρε! φώναξε ἡ 'Ιζολίνα, πνιγμένη ἀπ' τὴν ὄργη τῆς. Ἄφισε τὰ χεῖλη αὐτῆ τοῦ ἀλόγου μου, ἀνάνδρε!..

—Ὅχι ἀκόμα, μούγκρισε ὁ

'Ιχούρρα. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε προηγούμενος κάτι.. Θὰ μοῦ ὀρκισθῆτε!..

—Πισω, ἄθλιε, γιατί σοῦ φυτεύω μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι!.. Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ 'Ιζολίνα, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς ἕνα μικρὸ, κομψὸ πιστόλι καὶ γύρισε τὴν κάννη του ἐναντίον τοῦ 'Ιχούρρα.

Ὁ ἄθλιος αὐτός, ἐκ φύσεως δειλός, μόλις ἀντίκρουσε τὸ ὕπλο, παράτησε τὰ χεῖλη αὐτῆ καὶ πῆδησε πρὸς τὰ πίσω.

Τὴν ἴδια στιγμή πῆδησε κι' ἐγὼ ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θάμνους, ἔτοιμος νὰ τρέξω καὶ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἀγαπημένη μου.

Μὰ ἡ ἀπόφασίς μου αὐτῆ, νὰ φανῶ ἱππότης, ἐλήφθη λιγάκι ἀργά, δυστυχώς. Γιατὶ μόλις τὸ ἄλογο ἐμεινε ἐλεύθερο, ἡ 'Ιζολίνα ἐκάλπασε πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ χάθηκε ὡς ἀστραπή, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ καθόλου τὴν παρουσίαν μου.

Μὰ οὔτε καὶ ὁ 'Ιχούρρα μὲ ἀντελήφθη. Εἶχε γυρίσει πρὸς τὴν φεύγουσαν ἐξάδελφὸ του, προτείνοντάς τῆς τὴν γροθιά του, γεμάτος λύσσα, ἐκτομιζόντας διάφορες φοβέρες.

Μὰ ἡ 'Ιζολίνα δὲν τὸν ἄκουγε. Τρέχοντας πάνω στὸ πτερωτὸ ἄλογο τῆς, εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἄρκετά.

Κατῶρθωσα ἔτσι νὰ πλησιάσω τὸν 'Ιχούρρα, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῆ.

Ἐφτάσα ἀπὸ πίσω του, κι' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὴν 'Ιζολίνα, βράζοντας ἀπὸ μανία καὶ πείσμα.

Κρατούσα τὸ εἶφος μου γυμνὸ στὰ χεῖρα μου καὶ μποροῦσα νὰ τὸν σκοτώσω, ἂν ἤθελα, εὐκολώτατα. Ἄν ἦταν ὁ 'Ιχούρρα στὴ θέσι μου, θὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ, χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμὸ. Σ' ἐμένα ὅμως ἔκαμε οἰκτῆρ ἔντυπωση μιά τέτοια σκέμη. Νὰ σκοτώσω ἕναν ἀνθρώπο ἀπὸ πίσω; Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ ἐσχάτη ἀνανδρεία, ἔστω κι' ἂν ὁ ἀνθρώπος αὐτός εἶχε ἐπιφουλευτῆ τὴν εὐτυχία μου καὶ τὴ ζωὴ μου.

Σ' ἤκουσα λοιπὸν τὸ χεῖρ μου καὶ τὸν χτύπησα ἐλαφρὰ στὸν ὄμο. Ὁ 'Ιχούρρα γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος μου. Μόλις μ' ἀντίκρουσε δὲ μὲ τὸ εἶφος στὸ χεῖρ, τὸ πρόσωπό του χλωμίασε καὶ τὰ χεῖλη του πάνιασαν ἀπ' τὸ φόβο.

Πρῶτῃ φορά ἔδλεπα ἀνθρώπο τόσο φοβιμένο, τόσο θανασιμῶς τρομαγμένο!..

Τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἀπ' τὴν ταραχὴ του!..

Κύτταζε τὸ γυμνὸ εἶφος ποῦ κρατοῦσα κι' ἀνατρίχιαζε καὶ πάγωνε ἀπὸ τρομάρα.

Κι' ὅμως, ὁ ἀνθρώπος αὐτός ἦταν ἕνας ληστής, ἕνας ἀντάρτης, συνηθισμένος στοὺς πολέμους. Ἦταν δὲ ψηλότερος ἀπὸ μένα στὸ ἀνάστημα καὶ πῶ γεμάτος. Κι' ὅμως, ἔτρεμε, ἔτρεμε, σάν γυναικα!..

—Εἶσα ὁ Ραφαήλ 'Ιχούρρα; τὸν ρώτησα.

—Ναί, σενοῖρ, ἀπάντησε μὲ κάποιο δισταγμὸ. Τί με θέλετε;

—Ἐχετε αὐτὸ, τοῦ εἶπα καὶ τοῦδειξα τὰ ἔγγραφα ποῦ κρατοῦσε ἀκόμα στὸ χεῖρ του, ἔχετε αὐτὸ μερικὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀνήκουν. Λάβετε λοιπὸν τὸν κόπο νὰ μοῦ τὰ παραδώσετε.

—Εἶσατε ὁ λοχαγὸς Βάρφιλδ; μὲ ρώτησε.

—Μάλιστα, εἶμαι ὁ λοχαγὸς Βάρφιλδ, ἀπάντησα, καὶ μοῦ φαίνεται παράξενο πὼς ἀμφιβάλλετε γι' αὐτὸ. Δὲν μὲ θέ-

Τοὺς ὀδηγοῦσαν μπρὸς τοὺς σφιχτοδεμένους καὶ μὲ σκεπασμένον τὸ πρόσωπο...

πετε για πρώτη φορά υποθέτω...

“Ο Ίχουρρα δέν απάντησε στον υπαινιγμό μου αυτόν. “Εμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός και κατόπιν μου είπε :

—Μάλιστα, λοχαγέ, έχω μία επιστολή της επιμελητείας του Αμερικανικού στρατού για σάς και ιδού, σάς την παραδίδω. Ή βρήκα στο δρόμο και καλά έκάματε να μου τη ζητήσετε.

Μιλώντας έτσι, μου έδωσε πράγματι το σχετικό έγγραφο.

—“Έχετε κι ένα άλλο έγγραφο, του είπα, σχετικό μ' αυτό που μου δώσατε, το οποίο επίσης μου άνηκε.

—“Εννοείτε το έγγραφο, το απευθυνόμενο στον δόν Ραμόν δε Βάργας; Το έχω, μάλιστα, σενιόρ. Και σάς το δίνω κι αυτό εύχαριςτως.

—Δέν έτελειώσαμε, σενιόρ Ίχουρρα. Κατακρατείτε ακόμα μία άδεια ελευθέρως κυκλοφορίας του Αμερικανικού στρατηγείου προς την σενορία δε Βάργας. Ούτε αυτή σάς άνηκε και πρέπει να σταλή σ' εκείνη, για την οποία εξεδόθη. Μου την δίδετε ;

“Ο Ίχουρρα έρριξε ένα γοργο βλέμμα γύρω του. Έπιθυμούσε ασφαλώς να το βάλει στα πόδια. Κατάλαβε όμως πως δέν δύ μπορούσε να μου ξεφύγει και αναγκάστηκε να μου παραδώσει και την άδεια.

—Ιδού, πάρτε το έγγραφο αυτό, σενιόρ, μου είπα. Δέν έχει, πραγματικώς, καμμία αξία για μένα.

Και συγχρόνως προσπάθησε να χαμογελάσει. Άλλά το γέλιο του εκείνο ήταν κρύο και παγωμένο.

Τόλιξε τα Έγγραφα γρήγορα-γρήγορα, τα έβαλα στον κόρφο μου και κατόπιν φώναξε στον Ίχουρρα :

—Και τώρα, σενιόρ, έτοιμασθήτε ν' αμυνθήτε!

Είχα προσέξει ότι φορούσε κι αυτός το ζιφος του. Ήταν βέβαια μακρύτερο του δικού μου, αλλά είχα απόλυτη εμπιστοσύνη στον έαυτό μου. “Ήξερα να ξιφομαχώ περίφημα.

Παραδόξως όμως, ο Ραφαήλ Ίχουρρα έμεινε ακίνητος. Αυτό με κατέληξε και του φώναξα απότομα :

—“Επρός λοιπόν! Πρέπει να χτυπηθήτε μαζί μου. “Ένας από τους δυο μας θα μείνει εδώ νεκρός! “Αν δέν τραβήξετε το ζιφος σας, θα σάς τρυπήσω, βλέποντάς το δικό μου. “Ανανδρέ! Θέλεις λοιπόν να σέ σκοτώσω, χωρίς να τραβήξω το ζιφος σου ; Φοβάσαι λοιπόν ν' αντικρύσεις το θάνατο, κατά πρόσωπον, έου πούκαμες κι' έρήμως ολόκληρα χωριά ;

“Ενόμιας ότι τα λόγια μου αυτά θα τόν παρέφεραν, θα τόν θύμωσαν, θα τόν ξεαγριώσαν. Μα ό άθλιος αυτός ήταν πολύ δειλός φαίνεται. Στεκόταν ακίνητος και κύτταζε δεξιά κι' αριστερά.

Δέν μπορούσα να κρατηθώ πλέον.

—Ξιφούληκσε, του φώναξα, αλλοίως σέ σκοτώνω σαν σκύλο!

“Ο Ίχουρρα στυλώθηκε τώρα στα πόδια του, ή όμως του σκοτεινιάσε, τα μάτια του σπιθόβλησαν.

—“Επί τέλους! ψιθύρισα, βλέποντάς τον. Θα πληρώσης τώρα για τη ζωή εκείνων που σκότωσες, εκείνων που καταδικάζεις σέ θάνατο, για να τους παίρνης τα χτήματά τους. Ξέρω, άθλιε, ότι και πρόχειρο δικαστήριο είχες συγκροτήσει για να ξεκάνης τους έχθρους σου, τους οποίους ώδηγούσαν έμπρός σου σφιστοδεμένους και μέ σκεπασμένο το πρόσωπο! Θα πάψης ν' άπειλης και να εκδιάζης τον δόν Ραμόν δε Βάργας...

“Ο Ίχουρρα τράθηξε το ζιφος του και άρχισαμε να χτυπιόμαστε.

“Απορούσα ώστόσο ακόμα για την εξαφική του αυτή άπόφαση να χτυπηθ μαζί μου.

Ξαφικά, θέλοντας ν' αποφύγω ένα επίδεξιο χτύπημα του αντίπαλού μου, έκανα ένα βήμα δεξιά.

“Η άπότομη αυτή κίνησίς μου, υπήρξε για μένα σωτηρία. Γιατί καθώς έστριψα, είδα δυο συντρόφους του Ίχουρρα, νάρχωνται κατεπάνω μου τρέχοντας.

“Από που ξεφύτρωσαν έτσι άξαφνα ; Δέν ξέρω, δέν μπορούσα να το καταλάβω τη στιγμή εκείνη. Κατάλαβα όμως άμέσως γιατί ό Ίχουρρα είχε άποφασίσει να χτυπηθ μαζί μου. Είχε δη τους δυο ληστές και είχε έλπίσει να μέ

ξεμπεδέψη μέ τη βοήθειά τους.

“Η θέσις μου ήταν πραγματικώς δεινή. Οι δυο λησται δέν άπειχαν, παρά όλιγα βήματα. Θα μέ χτυπούσαν από πίσω και θα μέ σκότωναν!...

“Ο Ίχουρρα μάλιστα, για να τους έμψυχώση, τους φώναξε :

—“Ε!... Ζόρρο!... Γιωσά!... Έλάτε γρήγορα!... Θάνατος στον άρχιου αυτόν Αμερικανό!...

Οι δυο λησται πλησίασαν, κρατώντας τα ζιφη τους γυμνά και μου επέτεθησαν, μέ λύσσα. Είχα να κάω με τρεις κακούργους κι' έπρεπε να πολεμήσω μαζί τους άπεγνωσμένος. Άλλος τρόπος σωτηρίας δέν υπήρχε.

“Απέκρουσα τα χτυπήματά τους μέ μανία. Δεχόμενος κι' έδινα πληγές. Κατάλαβαινα το αίμα μου να τρέχη άσθονο κάτω από τα ρούχα μου. “Ο ιδρώτας πούτρεγε άπ' το μέτωπό μου, μέ τύφλωνε. “Η δυνάμεις μου μέ έγκατέλειπαν. “Ήμουν χαμένος!...

Τη στιγμή αυτή είδα τον “Ελ Ζόρρο να σηκώνω το ζιφος του, το βαμμένο στο αίμα μου, για να μου καταφέρει ισχυροτάτο χτύπημα και να μου σχισί το κρανίο!...

“Αλλοίμονο!... Το χτύπημα αυτό θάταν το τελευταίο, το χτύπημα του θανάτου. Δέν είχα δυνάμεις να το αποκρούσω!...

“Η μορφή της Ίζολίνας πέρασε τη στιγμή αυτή, άστραπιαώς άπό μπρός μου!...

Μά-ήταν δνειρο ή θαύμα ;—ό “Ελ Ζόρρο χλώμισσε άξαφνα, άφησε ένα μουγκρητό πόνου και το ζιφος εξέφυγε από το χέρι του.

Τί είχε συμβεί λοιπόν ;

Τί κρότος, όμοιος μέ κεραυνό ήταν αυτός που άκουσα ;

Γιατί τα πρόσωπα των αντίπαλων μου χλώμισααν έτσι ;

Γιατί τα μάτια τους γούρλωσαν έτσι, σαν να είδαν μπρός τους τόν ίδιο το Χάρο ;

Γιατί δέν μέ άποτελείοναν ;

Γιατί!...

Νειρευόμουν τάχα ή ήμουν ξινητός ;

Μά όχι, δέν ήταν δνειρο. Ήταν πραγματικότης!...

Οι τρεις αντίπαλοι μου μου γύρισαν εξαφικά τις πλάτες τους κι' άρχισαν να τρέχουν σαν δαιμονιομένοι!...

Παρ' όλη την ζάλη και την εξάντλησί μου, κύτταξα κατάπληκτος τους τρεις ληστές που φεύγανε, φεύγανε πανικόβλητοι. Τέλος χάθηκαν πίσω άπ' τα πυκνά δέντρα.

Γύρσια τότε προς το μέρος άπ' το όποιο είχαν άκουστή ο κρότος του πυροβολισμού, ό όμοιος μέ κεραυνό, ό πυροβολισμός εκείνος που μέ είχε σώσει από θέθαο θάνατο. “Ανάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους είδα να τρέχη προς το μέρος μου ένας άνθρωπος ψηλός και σκελετωδής, μέ τέρστια κανιά.

Πιός ήταν ό διάβολος αυτός ;

Δέν τόν ανεγνώρισα άμέσως. Πάντως δέν μπορούσε να είναι Μεξικανός άντάρτης. Γιατί αν συνέβαινε αυτό, δέν θα πυροβολούσε εναντίον τών ληστών, δέν θα τραυμάτιζε τόν “Ελ Ζόρρο, δέν θα έτρέποντο εις φυγήν οι τρεις κακούργοι στο άντικρύσιμά του!...

Πιός ήταν τότε ;

“Έτρεχε προς το μέρος μου μέ την καρμπίνα στο χέρι. Για καλό και για κακό έσφιξα το ζιφος στη φούχτα μου, έτοιμος ν' αμυνθώ.

“Αξαφνα μία φωνή χαράς εξέφυγε άπ' τα χείλη μου :

—Κουακεμπού!...

Τόν είχα αναγνωρίσει.

Ήταν ό παράξενος στρατιώτης που σώματος τών άτάκτων του διοικούσα, ό περίφημος “Ηλιος Κουακεμπού, ό πολεμιστής και... θοτανικός συγχρόνως.

—Κουακεμπού! Ξαναφώναξα.

—Λοχαγέ μου! μου άπάντησε και στήθηκε έμπρός μου λαχανιασμένος από το τρέξιμο.

(Άκολουθεί)

—Θά πάψης ν' άπειλης και να εκδιάζης τον δόν Ραμόν δε Βάργας!...